

А ето защо.

Да кажимъ, че са намира, нѣйдѣ си въ пустията, едно село, въ което има сичко, освѣнѣ пари: има и шевачъ, и кундурадгия, и ковачъ и други мастори, и, значи, нѣма за що отдалечъ да са возѣктъ разни стоки. Земледѣлеца си прибралъ храната и му дотрѣбало кожухъ. Той зѣма, да кажемъ, една крина ржжъ, отива при кожухарина и за неѣ зѣма кожухъ. Сетнѣ, кундурадгията дожда при кожухарина и му предлага за единъ кожухъ нѣколко чифта иминии: менѣ макаръ и да ми трѣбѣтъ иминии, казва кожухарина, но не пѣтъ чифта, а кожуха струва не по-малко отъ пѣтъ чифта; нѣ, донеси ми единъ чифтъ иминии, и единъ калпакъ, и двѣ крини жито, и чакъ тогава азъ ще ти дамъ кожуха. Е, и кундурадгията ще-неще трѣба да ходи безъ кожухъ дордѣ не размѣни обувкитъ за калпакъ и жито. Разбира са, не е сгодно да ходишь съ стоката си и да ѣхъ размѣнявашъ за предмѣти, които нека продавача за потрѣбното на тебѣ нѣщо: и врѣме ще изгубишь много, че и размѣненитѣ нѣща можѣтъ да не му са харесжѣтъ.

Но отъ тѣзи несеода вѣзможно е да са отжрвемъ. Обществото може да направи така: намъ ни трѣба, ще каже то, толкова храна, толкова дрѣхи, толкова обувки, за това нека толкова души да са заловѣжѣтъ за този занаятъ, толкова за други и т. н. т., а другитѣ да земжѣтъ да обработвжѣтъ земята. Сетнѣ, нека сѣкий да занасѣжъ свойтѣ изработени работи, произведения, на едно мѣсто, дѣто сичко ще са раздѣлѣжъ между сичкитѣ, така щото у сѣкиго ще има и храна, и дрехи, и обувки и пр., и не ще ни трѣба тогава да тичама тукъ-таме, за да размѣнимъ свойтѣ продукти. Работата така може да са нарѣди, но на-ли сега не е така нарѣдена. Сега макаръ че въ нѣкое село има шевачъ, но сукното са носи отдалечъ. Може да кажжѣтъ, че зимасъ ний имами много свободно врѣме и за това въ зимнитѣ мѣсеци можемъ да са